

Fortunatus Fidelis loco cit. lib. 3. cap. ult. hæc habet. Proditum est à doctissimis quibusdam viris, atque ego ab oculatis testibus accepi, non multis ab hinc annis Panormi monstrum exortum fuisse duobus capitibus, ac reliquis membris ita conduplicatis, ut duos plane diceret, unicum tamen erat cor aglutinatis utrinque pectoribus, atque unicum tantum spatium efformantibus. Aliud monstrum apud Paræum sic se habebat. Anno Domini 1572. in ponte Sæo ad Andes oppidulo prodierunt in lucem decimo die Iulii gemellæ femina cætera membris omnibus perfectæ, nisi quod alterutris manus sinistra quatuor tantum digitis erat distincta. cohærebant autem anterioribus partibus nempe à mento ad umbilicum usque, qui ipsi unicus, uti & cor unum erat; hepar vero in lobos quatuor diuisum.

In puella etiam bicipiti nata anno 1544. mense Ianuarii, de quo Card. lib. 14. de variet. cap. 77. cor unicum inventum est, licet bifidum videretur, cujus rei quicquam non mirandum, quia Galum quispian Diis sacrificans inuenit cor duos vertices habens, Gal. referente 7. de Anatom. Admin. cap. 11. tamen is Gallus unicum erat animal. Sed non dissimile prænarriat monstrum fuit Lutetiæ natum anno 1605. cujus historiam recenset Riolanus filius, ex quo Licetus lib. 2. de Monstr. cap. 10. quod coagmentatum fuit ex duabus puellis amplexu mutuo sterno, & ventre ad umbilicum usque junctis; in quibus dissectis repertum est cor, & jecur unicum. Sic & quod Heidelbergæ apud Neccarum flumen ortum est anno 1544. descriptum ab eodem Liceto ex duobus masculis infantibus constabat ventre conglutinatis, duobus capitibus, quaternis manibus, pedibusque totidem: in cadavere horum dissecto cor unicum extitisse compertum. Aliud apud Cælium Rhodig. lib. Antiq. lib. 24. cap. 3. Id infans fuit biceps. multa in eo mira. quadrimestris primum magnitudo &c. natus est circa Idus Mart. 1514. cor quidem illi simplex, ut assolent, at jecur duplex, sicuti & Lien. quin etiam Ioan. Faber Linceus bicipitem vitulum annis præteritis secuit non longè ab Vrbe natum anno 1625. & unicum cor invenit, ut refert in lib. de Animal. Ind. ac denique monstrum bicorporeum natum hic Romæ anno 1631. circa Mensem Novembris unicum cor habebat, ut ex historia habetur in fine hujus tituli annexa. Ex quibus exemplis, aliis plerisque præteritis, quæ ad rem facere possent, periculum fit, caput geminum non habere de necessitate cor geminum, atque hoc pacto geminum caput geminum animal constituere necesse est, cum appareat præcipuas animæ operationes diversificari in geminatione capitis, non autem in geminatione cordis: nam si alia Monstra consideraveris, quæ sub uno capite duo pectora, & consequenter duo corda habebant, hanc sententiam multo firmiorem judicabis, quia ea unica voluntate, & unica Anima regebantur. licet mirari subeat Cardanum lib. 14. de variet. cap. 77. alleverantem, plures bicipites infantes videri, qui autem geminum corpus habeant, atque unum caput, non ita, ipsum enim falsitatis convincunt sequentes historiarum: tale enim fuit monstrum illud in Insula obscuri lacus in Ferrarienti ditione ortum anno Domini 1579. sub unico capite duo pectora, & reliqua fere membra omnia conduplicata habens, de quo Licet. lib. 2. de Monstr. cap. cit.

hoc quidem unicum vere animal non geminum dixeris, talia etiam fuerunt monstra illa, de quibus in fine superioris questionis locuti sumus ex Amato, Paræo, & aliis. At geminum caput, ubi-
cunque tandem sitretur (dummodo animalitatis particeps videatur, & non ut illud, de quo alias, sola plantarum vita vivens) geminum animal constituit; & ita tenet ex recentioribus Sebast. Nafius in spec. meib. med. par. 1. sect. 2. quest. 5. nam & monstra vifa sunt unicum caput loco consueto, & aliud in medio ventre sortita. tale vifum est, cætera perfectus homo, cujus è medio ventre caput insigne extabat, nec secus quam verum, ac summum Monstri illius caput, hoc monstrificum, & tanquam applicum nutriebatur; ad virilem ætatem pervenit: duo ergo homines hic censendi erant, & seorsum uniusquisque eorum baptismo fuit mundandus, ut ex Medicis concludit Fortunatus ubi supra. & Sebast. Nafius loco cit. & ex Iureconsultis Carranza de part. cap. 17. num. 95. cum aliis ab eo adductis, ad quos auctores, si plura lector audire desiderat, illum remitto. dubium tantum reliquum erat de Monstri bifrontibus, & quæ geminam faciem, ut Ianus pingitur, habent. an pro duobus hominibus, vel pro unico habenda, & prudenter eam dubitationem resolvit idem Sebast. Nafius ubi supra, quod si distinctum habeant cerebrum pro duobus hominibus habenda, quia distinctio animarum elicienda ex distinctio perfectissimi organi, per quod proprias operationes exercere audeat. Ergo si disjunctas hæc duæ facies operationes habebunt, & si singulæ suos sensus perfectos sortientur, duo cerebra habere conjectabimur, & duos homines esse.

S V M M A R I V M.

- 1 Monstra ex sua natura non vitalia.
- 2 Monstra cur in Matris utero facile vivunt, extra matrem intereant. § num. 4-5.
- 3 Monstra cur non abortiantur.
- 6 Quæ monstra in ipso utero intereant.
- 7 Bicipitia monstra, aut præcipuas partes geminatas habentia, non vivunt.
- 8 Quæ ex corrupta, & vitiosa materia monstra generantur non vivunt.
- 9 Quæ ob figuræ absurditatem difficultatem partus excipiunt monstra non vivunt.
- 10 Quæ non iusto tempore eduntur non vivunt.

Quæ Monstra vitalia, quæ non vitalia.

Q V Æ S T I O VI.

Hanc questionem optime, & prudenter discussit Martin. Winrich. de Ori. Monstr. cap. 34. ejusque discussio Iureconsultorum maximi interest. & primo ea conclusio firma, factæque remanere debet ab Aristotele canonizata lib. 4. de Gen. Anim. cap. 4. quæ generaliter vera quidem est, Monstra scilicet ex sua natura non esse vitalia, atque idcirco inanis omnino censenda Carranza de Part. cap. 17. num. 33. audacter se in his, quæ sua non sunt, immiscens explicatio, & hujus assertio-
nis distinctio, quia non obstant, quod Monstra formam

formam humanam obtineant, dummodo enormiter deformata conspiciantur, vel quoad excessum, vel quoad defectum membrorum, vel quoad ipsam conformationem, ut plurimum, & secundum plurimum intereant, ob rationes, de quibus infra, quæ legules homo hic penetrare non potuit; sed antequam eas causas assignemus, illud discutendum est, cur sit nempe, quod Monstra facillimè in Matris utero vivant, ita ut angeant, & ad ultimos usque menses à Matre portentur, neque de facili abortiantur, ut firmat Cardan. lib. 12. de subtil. Audiamus ergo rationem ab ipso Cardano allatam, cur Monstra non abortiantur. Abortus, inquit, de raro fiunt, rariora Monstra, Monstrorum igitur abortus rarissimi. Sed hoc non satisfacit ad dubium, non enim quærimus raritatem abortus Monstrorum inter abortus quoscunque, seu respectu quoruncunque abortuum, sed raritatem abortus monstrorum inter ipsa monstra, & respectu monstrorum, quia monstra, ut plurimum non abortiuntur, ut ipse supponit; sed ego suppositionem hanc veram non credo, nam & monstra abortiva videntur non in minori numero, quam Monstra debito tempore nata; quin unam ex abortus causis puto esse monstrositatem fetus tanquam naturæ minus acceptam, & minus convenientem. Ad principale ergo dubium, cur scilicet Monstra de facili intereant, idem Card. loco cit. dicebat, Principio quidem Monstra facillimè in utero vivere, & absolvi, quoniam generantur, & quæ generantur non eisdem causis etiam servari necesse est, quibus fiunt. verum, addit, cum à Natura remota sint, & imbecillia, & insaluberrima, cum primum nata fuerint, intereant. Winrichius loco supra cit. cap. 35. Monstra in Matris utero convivere potius dixit, quam vivere, habere nempe ex vita Matris unde vivunt, & id circo à Matre decisa, & ex se non vivere.

In eam ego sententiam venio, Monstra & facile abortiri, & si casu angeant, decisa à Matris utero non vivere, & illud quidem multas habet causas, multa enim concurrunt in prima monstrorum plasmatione vitæ de directo contraria: præcipue autem feminum vitia, & discrasia, vel dissonantia inter se: eorundem vel luxurians copia, vel defectus, uteri, ac Matris, sanguinisve alimentalis vitiosa constitutio, caloris imbecillitas, & alia permulta. non ergo ad perfectionem deduci possunt, licet inesse ex talibus principiis deducantur, unde fota calore materno facilius, eo destituta difficiliter vivere ea contingit.

Sed ad propositam in questionis principio assertionem cum Winrichio respondeamus, ea maxime Monstra vel in ipso primo ortu, vel quam primum ab ortu interire, in quibus princeps aliqua pars in totum abest, vel enormiter quoque transposita, aut læsa est. Vt quod Witembergæ natum est anno 1525. de quo Licetus lib. 2. de Monstr. cap. 2. & aliud Villefrance in Vasconia natum anno 1565. de quo Paræus lib. 24. cap. 6. & his similia.

Secundo vitalia non solent esse quæ præcipuas partes geminatas habent, ut quæ bicipitia, aut bicorpora sunt, quorum plura variis temporibus conspecta, ex quorum numero vix unum, aut alterum vitam ad perpaucos annos protraxisse compertum.

Tertio quæ ex corrupta, aut vitiosa materia con-
stantur, & ea de re valde infirma, atque informia sunt; ut verbi causa quæ ex humana in brutinam figuram degenerare ob id conspiciuntur, & figura sunt valde absurda, ut quod raninum caput sortitum est, aut canino aspectu sunt, quale nobilis quamdam primipara annis præteritis est enixa hic Romæ, & alia ad hunc modum.

Quarto quæ ob absurditatem constitutionis membrorum difficilem partum Matri conciliant, qualia sunt quæ diximus præcipuas partes geminatas sortiri, quæ vix integra prodire in lucem possunt.

Quinto quæ non iusto tempore eduntur, sed hæc duo postrema non ob id intereant, quod monstrifera sint, nempe ab intrinseca causa, sed ab extrinseca, quia utraque causa, hoc est & partus difficultas, & abortus omnibus partibus etiam nihil monstruositatis præferentibus est exitialis; cum neque ullus partus iusto tempore non editus, nec qui multum negotii matri in nascendo facefit, ipseque multum in ea se actione exagitat, vitalis esse consueverit.

S V M M A R I V M.

- 1 Incubos, & succubos dari.
- 2 Demones coitus voluptate, aut propagationis desiderio non detrahuntur.
- 3 Demones semen habere, & secundos esse ridiculum.
- 4 Incubi, & succubi non generant, & num. seq. 5. & 6.
- 7 Seminis spiritiosa substantia illico evanescit.
- 8 Mulieres dicentes se ex Demone concepisse, vel illud duntaxat à Demone, vel ille aliis illud dunt.
- 9 Gigantes an ex Incubis.
- 10 Pro filiis Dei in sacra historia qui accipiuntur, & ex quibus generari Gigantes.
- 11 Nati ex Incubis an aliquid peculiariter ob id habere debeant à cæteris hominibus.
- 12 Ex Incubis nun debent generari Gigantes.
- 13 Filius ex Incubo susceptus hominis est, cujus est semen, non Incubi.
- 14 Nec quo ad corpus, nec quoad animum quicquam peculiare habere debent nati ex Incubis.
- 15 Sprenger opinio reprobanda.

De Partu ex Incubis suscepto.

Q V Æ S T I O VII.

Dari Incubos, & Succubos Demones, qui sub virorum specie cum mulieribus, & sub specie mulierum cum viris coitum exercent, & alias firmavimus, & eam questionem longioribus discussit Mart. Delr. lib. 2. disquis. Magic. quest. 15. & Percr. in Genes. lib. 8. disp. 3. præter quam plurimos alios tam vetustiores, quam recentiores Theologos, & ex Iureconsultis Torrebanc. Demonolog. lib. 2. cap. 30. & novissime Carranz. de Part. cap. 20. quest. 10. Neque ob id, quod Demones Incubi, & Succubi fiant, coitus voluptate, vel propagationis desiderio detineri illos dixeris, sed hæc ea de causa machinari, ut homines enormibus lasciviis, ac sædissimis Veneris delectamentis irretiant, atque illaqueent. Demones enim, cum spiritus sint, neutro horum moveri ad hæc patranda censendum;
ij. S14

dum; neque enim sperma habent, neque successio-
nem in prole quaerunt, cum immortales sint; unde
deridenda Marci illius opinio, de qua præ ceteris
Cælius Rhodig. lib. 2. lect. Antiq. cap. 6. volentis
Dæmones semen habere, ac fecundos esse. licet
autem apud citatum Delrium Cardanus ex Medi-
cis, & Ponzinibus ex Iuristis, & alii apud eundem
Del. in comm. Herc. Fur. Sent. num. 447. contrariæ
sententiæ adhæserint, tamen, ut recte ille addit,
minimi facienda eorum opinio. quemadmodum ne-
que nos à veritate amovere debent. Martin. Win-
rich. de ort. Monst. cap. 11. Ioan. Wierus apud
Ronsseium, & ipse Balduin. Ronsseius de hum. vitæ
primord. cap. 11. qui acriter in hanc opinionem in-
vehitur, absurdam eam existimans, neque etiam
alii, si qui pro negativa sententiâ sunt, cum affir-
mativa sit magis communis Doctorum, de qua
testatur idem Delr. ubi supra, utrobique, & eam
sequuntur ex Medicis (nam Theologi magna ex
parte consentiunt) Simphor. Champer. lib. 2. Præf.
cap. 7. Marcell. Donat. hist. Med. mirab. lib. 4. cap.
25. Hucher. de Sterilit. lib. 4. in fin. Valfel. de Sacr.
Philosop. cap. 8. Codronch. lib. 3. de morb. venef.
cap. 10. Roderic. à Castr. de nat. mul. lib. 3. For-
tunar. Fidel. lib. 3. Relat. cap. ultimo. Mercurius in
lib. cui titulus. La Commare 2. cap. 39. Bahuin. lib. 1. de
Hermaphrod. cap. 20. & seqq. Heurnius de morb. Caput.
cap. 30. Licetus de Monst. lib. 2. cap. 73. hanc ip-
sam sententiâ insinuat Torquat. Tass. Ierusal. cant.
13. st. 4. ibi.

*Qui s'adunam le freghe, & il suo uogo
Con ciasannadi lor notturno viene,
Vien sopra a nemb, e chi d'un fero drago,
Echi forma d'un linceo informe tiene.
Configlio infame, che fallace imago
Suol allietar di de fiato bene
A celebrat con pompe immonde, è sozze
I profani conviti, è l'empie nozze.*

Sed Heurnius, Paraus, & Roderic. à Castr. & ex
Iureconsultis Vlrice. Molit. de Python. mul. cap. 6.
& 10. Hieronym. Magg. Miscell. lib. 2. cap. 4. &
4 Carranz. de Part. cap. 20. quæst. 10. Incubos, &
Succubos incumbere, & succumbere hominibus
credunt, & concedunt, sed inde sequi posse ullam
conceptionem aperta fronte negant. Torreblanca
quoque lib. 2. Demonolog. cap. 30. anceps in ea re
est, verum undique priori opinioni adhærent Suares
de superstit. lib. 2. cap. 16. num. 5. Cæsalpin. in
Dæmon. inuestig. Perip. cap. 14. & 19. & alii Medi-
corum, & ex Iureconsultis Grilland. de Scortileg.
quæst. 7. num. 12. & nonnulli, quos tam Delrius,
quam Bahuinus adducunt locis supra citatis. con-
sentit etiam omni ex parte, ut mihi videtur D.
Thom. in 2. sentent. distinct. 4. art. 4. dum quaerit,
an geniti ex huiusmodi Dæmonum congressu sint
majoris virtutis, quam alii homines, & illi adhæ-
rent Sprenger in mult. malef. par. 1. quæst. 3. & par.
2. quæst. 1. cap. 4. Barthol. Spin. de Strig. cap. 6. &
ex recentioribus Cardin. Bellarm. apud Olsterman.
de Strigm. sect. 7. dum putat Antichristum eo modo
nasciturum, Conimbricent. in primum de Gener. cap.
4. quæst. 10. art. 3. eoque sequitur Peter. Hurtad.
de Mendoz. in sua Philosop. tract. de Gener. disputat.
1. sect. 3. §. 22. & seq. præterquam quod constat
etiam ex Sagarum confessione, quæ inquisitæ aper-
tissime factæ sunt, se cum Dæmonibus concu-
buisse, & ex eis gravidas factas peperisse, ut maxime
videri potest in lib. de tribus Enerum. in part. Belg.
tañ. 3. cap. 3.

Sed certe hæc sententiâ multis implicita est dif-
ficultatibus; atque ea tandem tamen pro vera ac-
ceptata, datoque quod ex tali concubitu conceptio
sequi possit, de prole multa in quaestionem veniant,
nempe an proles eo modo suscepta ullis signis ab
aliis hominibus distingatur, deinceps cuius pro-
les sit dicenda, præterea an aliquid peculiare ha-
beat à ceteris hominibus non solum circa ea, quæ
ad corpus, sed etiam circa ea, quæ spectant ad
animum; ultra hæc an inter se Succubæ, & In-
cubi coire consuecant, vel possint, an susceptum
ab homine semen fovere ita valeant, ut in perfe-
ctum factum evadat, dubia quidem magna ex parte
inauiter ex mea sententiâ excitata.

Sed quoad conceptionem absurdissimum visum
est non modo Medicis quibusdam, & Iureconsul-
tis, sed nonnullis etiam ex Patribus, quos referunt
Delrius, Bahuinus, & alii locis supra cita-
tis, ex Dæmonum concubitu cum muliere sequi
posse generationem; huiusque sententiæ ratio-
nes, & in contrariam simul objecta vide apud
pæccitatos Auctores, quemadmodum & ratio-
nes pro contraria facientes, & objecta in contra-
riam præcipue apud Perer. in Genes. lib. 8. cap. 6.
disp. 2. & 3.

Ego quidem (sicut alias lib. 3. harum Quaestionum
Tit. 1. quæst. 8. num. 5. & 19. ex communi opi-
nionem contrarium sentierim) nisi sancta Mater Ec-
clesia aliter doceat, de facto non dari talem con-
ceptionem, & partum existimaverim, immo dixi-
erim in via Naturæ esse impossibilem, cum Dæ-
mon non possit excedere naturæ creatæ vires. non
obstant ergo summa Dæmonis virtute, ac mira
dexteritate, & incomprehensibili, quam dicunt
celeritate, & caute in feminibus à viro decisis
fovendis, illisque in actum producendis, genera-
tionem ex ejus concubitu sequi posse non credo,
quia spirituosâ feminis substantiâ non minori mo-
mento, cum à suo principio fuerit decisa, & non
illico inveniens vas recepta, evanescit, & in-
foecundum redditur quod reliquum ex semine est,
ut percurrit Peter, ubi supra disput. 3. vers. Hanc
opinione. neque crediderim unquam celeritatem
Dæmonis in semine adportando, & injiciendo
in uterum mulieris adæquare posse brevitetem
temporis, quo feminis calore vanescit, neque enim
in hoc exuperat Dæmonis potentia potentiam
naturæ, quia ob sui inenarrabilem tenuitatem se-
minis spiritus contineri extra convenientes recepta-
culum ne per momentum quidem potest, & tamen
non credendum Incubum Dæmonem illico atque
mulierem superiniri, semen in illius uterum projicere,
sed in ipso actu coitus, ut eis majorem in
modum obsequatur, easque mulieres oblectet,
longiusculo temporis intervallo insistere, maxime
cum necesse sit ad generationem etiam feminæ
semen concurrere, unde aliquanto tempore ad
hoc ipsum opus erit, ut illa semen effundat; in
quo tempore quis dicit adhuc feminis calorem,
& spirituosam substantiam in ipso conservari? im-
mo necesse est, omni calore, & spiritu il-
lud desitui, indicioque ejus rei esse potest,
quod quæcumque sagæ concubitus cum Incubis
factæ sunt, referunt se lemea illorum frigidissimum
expertas, ita ut displicentiam magis, quam de-
lectationem inde sint consecutæ, ad hoc respon-
det Delrius ubi supra quæst. 15. argumento 3. hoc
non semper esse verum, sed tunc solum cum
Dæmon

Dæmon pro tali à succumbente muliere excipi-
tur.

Sed quid dicendum ad id, quod supra innue-
bam, Dæmonem plurimum temporis absumere
debere in actu coitus, ut suas amatas magis oble-
ctet? vel ergo non habet necesse ea celeritate,
quam dicunt, ad feminis conservationem, vel si
potest conservare per dimidium horæ quadrantem,
vel per minus etiam temporis spatium, potest etiam
conservare ad annos, si libuerit, quod non est
verisimile.

Non valent autem contra adducta à Petr. Hur-
tad. de Mendoz. in sua Philosop. tract. de Gener.
disput. 1. sect. 3. §. 23. immo inania sunt, quæ
ex Averrois fabula, & ex similibus aliis, quæ
non alias multo plura adducimus, deducere ille
conatur, magis urgetur quod Conimbricent. loco
cit. ex D. Thom. & ipse Petr. Hurtado addit,
posse Dæmonem efficere, ne spiritus illi feminis
tenuissimi exhaleat; sed hoc non videtur possibile,
quia si per quantumcumque modicum temporis po-
test Dæmon semen conservare in suo vigore (ne-
que enim in instanti operari potest, ut probat
Delrius loco cit. quæst. 10. vers. Quarto nequeunt)
poterit, ut dixi, etiam ad longissimum tempus,
quin & fateri necesse est, posse etiam illum femi-
ni huic alimentum præparare extra uterum, & in
sententiâ eorum, qui semen mulieri denegant,
poterit hoc semen in perfectum factum, & homi-
nem deducere, cum facilius multo sit illi con-
veniens alimentum subministrare, quam in suo robo-
re illud servare extra naturalia conceptacula, sed
hæc non videntur factu possibile, immo omnino
inverisimilia.

Ad confessionem autem Sagarum, quæ referunt
se ab Incubo Dæmone compressas, & inde gravi-
das effectas, dehinc peperisse, dicendum videtur,
quod vel illis Dæmon illud, vel illæ aliis illudant.
nam potest Dæmon facere, ut ex se gravidas se
ipfas credant, ventremque tumens effingere,
de hinc tempore partus alienos fetus undecunque
subreptos illis supponere; vel eas ex homine
prægnantes ita persuadere, ut ex se ipso in ven-
tre habere se credant, atque ita salvari credo non-
nullas historias, de quarum veritate non videbatur
dubitandum, & sic etiam fieri posse existi-
mo, ut Succubus Dæmonis in utero habere se
effingat, ac etiam ut suo tempore parere vi-
deatur assumens, ut in superiori, subreptitios
pueros, & sibi supponens, ut percurrit Delrius
ubi supra.

Ad exempla autem Antiquorum, quæ addu-
centur in contrarium, effecta omnia esse dixerim,
merasque fabulas. Iovem modo in forma Tauri,
nunc in forma Cycni, modo sub specie Aquilæ,
nunc mutatum in Amphitruonem, modo in Dia-
nam, Martem sub forma Militis, aliosque Deos
sub aliis formis varias mulieres compressisse, ne-
scio quam facti realitatem nobis promittat, ita ut
inde quicquam pro sufficienti rei probatione de-
duci possit. Neque Platonis auctoritas in Cra-
tylo allata etiam à Delrio in comm. ad Herc. fur.
Sent. num. 447. dicentis, Heroes omnes vel ex
amore Deorum erga mulieres, vel ex amore
Dearum erga viros esse progenitos, quicquam
huius opinionis opitulatur, cum ille secutus sit in
hoc fabulosas Poetarum traditiones, licet hoc
videatur conforme sacræ Scripturæ narrationi de

Herobus, virisque potentibus, ac Gigantibus
factæ.

Sed quæ de huiusmodi viris fortibus, & Gi-
gantibus sacra narrat historia conceptis ex con-
gressu filiorum Dei cum filiabus hominum, non
intelligi de hoc Dæmonum Incuborum, & Suc-
cuborum concubitu, ut arbitratur Valfel. de sac.
Philos. cap. 8. tenet universa Theologorum Scho-
la, ut testantur idem Delrius ubi supra, & ex Me-
dicis Roderic. à Castr. de Nat. mul. loco cit. Mer-
curius lib. 2. della Comm. cap. 39. & ex Iureconsul-
tis Hieronym. Maggii lib. 1. Miscell. cap. 4. in
princ. & licet D. Augustin. lib. 3. de Civit. Dei.
cap. 4. quasi dubius hoc indecivum reliquisset, ta-
men lib. 15. ejusdem cap. 23. eandem quaestionem
reproponens, eam determinavit, docens quinam
per filios Dei in sacra Scriptura accipi debeant.
Certe Conimbric. loco cit. in 1. de Gen. & corr.
cap. 4. q. 10. art. 3. & Pererius in Genes. lib. 1.
cap. 6. vers. 2. & Torreblanc. Demonolog. lib. 2. cap.
30. & Ioan. Seldenus I. C. de Diis Syris in proleg.
cap. 3. & alii celeberrimam opinionem eorum in
medium afferunt, qui per filios Dei filios Seth in-
tellexerunt, per filias autem hominum filias Cain,
& rationes pro hac sententiâ adducunt, quam
sequitur etiam ex nostris Roderic. à Castr. de nat.
mul. l. 3. par. 1. cap. 6. quæ tamen non caret diffi-
cultate; siquidem quicunque per filios Dei homi-
nes qualescumque intellexerunt, illud inexplicabi-
le, arduumque in hoc offendunt, quod demon-
strare nequeant, quam potiori ex ratione hi ho-
mines vel quod essent boni, vel quod essent ex
filiis Seth, & vocarentur Dei filii debuerint gene-
rare Gigantes: nam quod supponunt nonnulli, fi-
lios Seth fuisse staturæ proceræ, & viribus præ-
pollentes, non probatur; imo scimus Noe filio-
que ex stirpe Seth non dissimiles ab aliis homini-
bus extitisse, cum nihil habeamus memoriæ pro-
ditum in contrarium, ut habere nos necesse esset,
præterquam quod filios aliis hominibus procerio-
res non generarunt, alias cum omnes quotquot
fuimus post diluvium ex Noe sumus progeniti,
vel omnes, vel magna saltem ex parte gigantæ
staturæ esse deberemus. Neque magis latiscit
id, quod ex Hieron. Vecchietto lib. 3. de avo
primi. mund. cap. 2. in fin. assert. Carranz. de Part.
cap. 17. num. 52. nempe sacram Paginam vocasse
quoscumque homines filios Dei ex eo, quod es-
sent rationis participes, qui cum ex mulieribus
quascunque vellent, sibi eligerent, & cum eis
miserentur, cum maxime adamarent eas, quæ
magis sibi sanguine proximæ erant, ut proprias
filias, sorores, matres, factum est, ut ex tanta
delectatione uberrimum semen in coitu excer-
nerent, & sic generarent Gigantes; quod tam
facile diluitur, quam facile ab hoc Doctore in me-
dium producitur; nam si sic est, quotiescumque
conjuges summopere in coitu delectantur, ut
inter amantes sit, Gigantes deberent generari.
Sed neque ex eo quod essent robusti, & poten-
tes debuerunt generare Gigantes, nam non ma-
jor causa est cur in præsentium viri potentes,
& robusti, & anteaquæ similiter temporibus non
debuissent, ut tunc temporis Gigantes procreare,
multo minus autem videtur concedendum per fi-
lios Dei intelligi viros staturæ proceræ, nempe
Gigantæ; nam inane hoc esset, volente sacro
textu demonstrare, quam ratione procreati sint
Gigan-

Gigantes; nam si jam erant homines Gigantæ staturæ, quid novi jam demonstrare debebat historia sacra de eorum generatione? sed vere mihi videtur, salvo semper meliori iudicio, sacram historiam id sibi voluisse, docere quam ratione Gigantes fuerint procreati, cum antea omnes homines ad eam staturam non accederent, dicebat ergo, Postquam enim ingressi sunt filii Dei ad filias hominum, illæque generarunt, isti sunt parentes à sæculo viri famosi; hoc est, cum antea non extitissent Gigantes, procreati sunt postquam filii Dei congressi sunt cum filiabus hominum; unde, ut verum ingenue fatear, perdifficilis videtur ejus loci intellectio & ad Theologos releganda, nam quæ hæcenus adducta sunt nulla ex parte satisfaciunt. videtur enim sacer textus innuendo quod Gigantes generati sunt ex hoc congressu filiorum Dei cum filiabus hominum aliquid nobilioris notæ, quam hominibus conveniat absque dubio his Dei filiis tribuisse, ob quod non conlectæ staturæ, & virtutis homines, sed Gigantæ, & virtutis eminentioris generaverint; quod quid sit, cum quæ allata sunt, prædictis non convenient, non est meum, sed sacræ Theologorum scholæ determinare. Nobis satis pro nunc sit, plures negasse, atque eos quidem summæ auctoritatis viros, eo in loco sacrum textum hujusmodi Incuborum commercium cum hominibus insinuare voluisse.

- 11 Sed demus utcumque ex tali concubitu generationem sequi posse, & ad secundum quæsitum respondeamus, semen, ex quo mediante Incubo fieri supponitur hæc generatio, cum ab homine sit desumptum, & nihil ei à Dæmone de suo communicetur, hominem generabit nihil omnino ab aliis hominibus differentem, sed ei tantum similem, ex quo semen desitum fuerit, vel Matri in cujus utero conceptus, & ad perfectionem fuerit deductus, nisi ergo vitium ullum in feminibus, aut materno sanguine sit (quod tamen communicari posse à Dæmone ipsis feminibus, & sanguini non inficior) fetus ex hoc congressu susceptus nullum peculiare signum habebit, quod illum à cæteris hominibus pro nato ex Incubo palam faciat. Neque majorem causam esse existimaverim, cur Gigantes ex hujusmodi congressu aut alias nati sint, aut nasci debeant, vel Hæroes cæteris hominibus præstantiores: oportet enim semen ab ipso Incubo Dæmone aliquid majoris virtutis, & excellentiæ adipisci, ob quod ad Hæroes potius, & Gigantes generandos aptum esset, quam semen consuetæ conditionis hominum, cum semen igitur illud hominis sit, ut dixi (nam Dæmones aut quosdam, aut omnes semen habere quis unquam firmaverit, nisi insullæ quorundam opinioni adhareat, de qua post alios Perer. in *Genes. lib. 8. cap. 6. disp. 2.*) certe secundum virtutem à patre femini communicatam, & secundum ejus virtutis gradum factum fortem, aut debilem, magni, ac proceri, aut parvi, & pusilli corporis, quantum ad paternum semen spectat, generabit, cum filius hominis sit fetus inde susceptus, non Dæmonis, qui generare nequit, ut post alios dicunt etiam Comibr. in *1. de Gener. cap. 4. g. 10. art. 3.* & Petr. Hurtad. de *Mend. de Generat. disp. 1. §. 12. sect. 1.*

Scio quid D. Thom. in *2. sentent. dist. 4. ar. 4. ex quo Spreng. in mall. malef. par. 2. g. 1. cap. 4. qui*

in parte assentitur, & post alios ex nostris Medicis Valles. de *fact. Philosoph. cit. cap. 8.* & ex Iureconsultis Torrebl. *lib. 2. Dæmonolog. cap. 31. num. 19.* attulerint, posse nempe Dæmones seligere humanum semen non qualecunque, sed robustissimum, crassissimum, calidissimum, & quantitate plurimum. id vero eis facile esse conquirere diligendo homines robustos, & calidos, multoque femine affluentes, quibus succumbant, & deinde & mulieres similis conditionis, quibus incumbant, sic voluit Vallesius fuisse procreatos Gigantes illos, de quibus in sacris, sed præterquam quod hoc gratis dicitur, cum jam nullus inficiari queat, quod generatio Gigantum, qualitercumque à Dæmone per applicationem feminum hujusmodi naturæ procurata, virtute tamen hominum fiat, seu humanorum feminum, non ipsius Dæmonis, jam non major ratio erit, cur de præsentī Gigantes alicubi non generentur; quis enim inficiabitur, dari ubique terrarum robustissimos, calidissimos, & multo femine affluentes viros, qui similes naturæ mulieribus jungantur, & inde prolem suscipiant? concedam tamen quicquid sibi afflunt Vallesius (licet de mulieribus contrarium videamus, cum eæ, quæ cum Dæmonibus congregiuntur, plerumque deformes, vetulæ, vietæ, cæterisque debiliores existant) sed quid inde? num ex hoc concubitu Gigantes generabuntur? at hoc de præsentī non videmus, cum videre nos aliquando esset conveniens. num id sibi voluit Vallesius, Dæmonem ex Gigantibus, qui in Mundo, ubicunque terrarum reperiantur, semina hujusmodi furari? sed & Gigantæa feminas quibus incumbat, eligere illum oportere, forte enim aliæ feminae non tantum sanguinis gigantæo semini subministrare poterunt, quanto ut ad gigantæam proceritatem fetus deveniat indigebit. Forte neque uteri aliarum Mulierum Gigantæi feminis capaces erunt, sed nimis angusti, ut in eorum cavitate gigantæus fetus augeri possit. licet nonnullos ex Gigantibus, quos aliquando extitisse accepimus, ex parentibus naturæ etiam mediocriter natos enarrant, & non admodum robustis; & præter alios Gigantææ staturæ mulierem ex parentibus consuetæ magnitudinis Romæ natam se vidisse testatur D. Aug. de *Cro. Dei lib. 15. cap. 23.* Sed quid quod Gigantæum semen ad Gigantes generandos sufficiens non semper est? constat enim Samogethas homines corpore ut plurimum proceros, ac prægrandi, perlatæ pumiliones generare, ut refert Card. *lib. 1. de variet. cap. 4.* Præterea cum constet hisce temporibus maxime vigere Incubos, & Succubos, & multo magis quam sæculis retro actis, ut probat Spreng. in *mall. malef. par. 2. quæst. 1. cap. 4.* & alibi, oportere plures in præsentiarum Gigantes procreari, quam fuerint ante procreati, & tamen contrarium experimur.

Neque ergo quoad corpus, neque quoad animam (si nihil aliud intervenire aliunde supponamus) nati ex congressu Incuborum cum mulieribus quicquam melioris conditionis, aut deterioris sortiri debent, quam cæteri hominum, sed pro feminum, & materni sanguinis natura tam quoad corpus, quam quoad animam sibi debitas conditiones, ac propensiones habere. Vnde duplici ex capite falla apparet Sprengeri sententia *loc. cit. par. 2. g. 1. cap. 4.* putantis & generationem talem esse

Quæstio VIII.

De Monstris.

esse possibilem, & prolem inde nasci à Dæmone infectam, & quod pejus multo est, & à veræ Philosophiæ dogmatibus alienissimum, putat quod malefica viro juncta, & ex viro concipiens, per maritum nempe impregnata (hæc enim sunt ejus verba) possit per commixtionem alterius feminis ab Incubo suscepti factum inficere. quod tamen qui sic nascantur, aut nasci jaçantur potius, ex Dei permissu sint pejores naturæ, & conditionis ob hujusmodi coitus abhominatorem, quam cæteri homines, ego non detractor, sed si in via Naturæ loquimur, certe non aliter sese res habebit, quam quo modo recensui, si unquam talis generatio posset succedere, quod non facile admitterem. pejoris conditionis aliquando posse esse potui qui ex mulierculis, quæ cum Dæmonibus congregiuntur, orti sunt, non quid inficiantur à Dæmone, sed quod malitia matris faciat eos propensos ad iniquitatem, non tamen cogat.

Denique Succubos, & Incubos inter se coire, aut Succubos semen fovere, ac enutrire posse, vel, ut cum Delrio loquar, succubam Dæmonem ad debitam magnitudinem fetum deducere, ac parere, aliaque his similia perficere, neque ego credo, neque quemquam solida doctrina munim sibi persuadere posse crediderim, & si quando accidisse narretur, Dæmonis illusionem intervenisse putarim.

S V M M A R I V M.

- 1 Hermaphroditū qui dicantur.
- 2 Hermaphroditorum quatuor species.
- 3 Alia Hermaphroditorum distinctio.
- 4 Tertia Hermaphroditorum distinctio.
- 5 Femine aliquando Penem emiserunt.
- 6 Hermaphroditorum à genitalium conformatione distinctio.
- 7 Eorundem à potentia cocundi distinctio.
- 8 Eorundem distinctio à potentia generandi.
- 9 Baptizans feminam prius se baptizare masculum, feminam non dicitur baptizata, & vice versa.
- 10 Hermaphroditū an sint monstra. & numerus scq.
- 11 Hermaphroditū nullo sexu conspicui in censu Emulcorum habendi.
- 12 Hermaphroditū qui sint irregulares.
- 13 An denter, & quæ sint signa distinguuntur matrem Hermaphroditos à femina. & num. 16. & 17.
- 14 Quinam Hermaphroditū pro maribus, qui vero pro feminis habendi.
- 15 Testes extra apparentes matrem ostendunt.
- 16 Excretio menstrua cum carentia Testium facit evidentissimam probationem feminini sexus.
- 17 Mas an in feminam degenerare possit.
- 18 Natura semper tendit ad perfectiora. dic autem ut num. scq.
- 19 Hermaphroditus eodem tempore in utroque sexu perfectus an dari possit.
- 20 Seneca locus de seminarum sui temporis inhonestate, & lascivia.
- 21 Adam an fuerit Androgynus.
- 22 Hæretica quorundam opinio de sexu indistinctioe ante peccatum Adæ.
- 23 Ante Evæ formationem femina erat in viro.
- 24 Non est impossibile dari Hermaphroditum, qui agere, ut vir, & pari possit, ut femina.
- 25 Impossibile est dari Hermaphroditum qui generet in se, & in alio.

- 31 Duplicem sexum sortiti natum unum, irritum alium habent ex Aristot.
- 32 Sodomia quid.
- 33 Adam debuit solus à Deo creari, & cum remissive.
- 34 Duo genitalia ejusdem sexus in eodem animali cur non reperiantur.
- 35 Hermaphroditus an irregularis.
- 36 Hermaphroditū quando sint irregulares.
- 37 Hermaphroditū omnes irregulares.

De Hermaphroditis.

Q V Æ S T I O V I I I.

DE Hermaphroditis alias incidentet verba feci, in hac autem quæstione, ad quam proprie universum hoc argumentum spectare videtur, de illis ex professo loquar. dicuntur Hermaphroditū qui sexu sunt indistincti, nempe qui vel neutrum, vel utrumque habere videntur, & hoc nomine hic comprehendere volo quoscunque qui aliquo modo in sexus qualitate dubium excitare possunt. Horum autem quatuor species constituunt, quæcumque de illis verba faciunt, ut ex vetustioribus Paul. *lib. 6. cap. 69.* & Avic. *20. 3. tract. 1. cap. 43.* & ex recentioribus Manard. *lib. 7. epist. 2. Paræus lib. 24. cap. 4.* & inter alios Professores, eandem habet divisionem Cælius Rhodig. *lect. Antiq. lib. 15. cap. 10.* & ex Iureconsultis novissimus Carranz. *ex cod. Paræo de Part. cap. 17. num. 67.*

Considerant vero tres species in viris, unicam 2 in feminis. In viris prima est, cum in Perinaeo (hoc est sub radice Penis in spatio, quod est inter ipsum, seu inter scrotum, & Anum, hoc enim dicitur Perinaeos, non Coles, ut male Cælius ex Theodoro, Aretæus *lib. 2. Acut. cap. 11. Gal. comm. 3. in lib. Hipp. de Artic. part. 45.*) muliebre pudendum conspicuum est. secunda species est, cum idem pudendum muliebre apparet in scroto habens exile foramen, à quo nihil omnino prodeat. Tertia species est, cum ibidem existente eodem pudendo muliebre, ex ejus officio urina effunditur, aut etiam aliqua excretio menstrua. & hæc species Hermaphroditorum dicuntur considerari in viris, quia sic constituti pro viris habendi, neque dubium in ea re intercedere debet, neque forte de his Leges ambigere credendum, ut latius infra. Quarta species in feminis codificata (quod sic constitutæ feminæ vere sint) est cum in superiora parte muliebris pudendi, nempe in ima pube, ubi magna pudendi rima suum desumit principium, Penis aliquis, vel quid Peni simile apparet.

Sed multo accuratius nonnulli alii Doctores has Hermaphroditorum species descriperunt, de quibus luculentur Bahuinus de *Hermaphrod. lib. 1. cap. 4.* & Riolan. de *Hermaphrod. cap. 12.* Mihi tamen plures facere Hermaphroditorum distinctiones. & primo Hermaphroditorum alii in primo ortu sese produnt, alii instantibus primo menstruis, vel quocumque. Rursus priorum alii in masculino sexu, alii in feminino, alii tandem in utroque prævalent; quin & alii masculinæ, an femininæ potius sint, non manifesti sunt, utroque sexu, quod oculis usurpare liceat, orbat. Posteriorum plerique, ac pene omnes dixerim, Mares